

15. STUDIJA

DAN JEHOVIN

„Dan Jehovin“, „Dan osvete“, „Dan srdžbe“ – Vrijeme Velike nevolje – Njezin uzrok – Biblijsko objašnjenje – Dokaz da su vatra, oluja, potresanje i otapanje simbolični – Davidovo svjedočanstvo – Ivanovo svjedočanstvo – Sadašnja situacija i budući ishod gledani sa stanovišta protivničkih strana, kapitalista i radnika – Riješenje koje neće uspjeti – Veo podignut i svjetlost primljena u svoje vrijeme – Dokaz toga – Stanje svetih tijekom nevolje i njihov ispravan stav prema njoj.

„Dan Jehovin“ je naziv vremenskog razdoblja u kojemu će Božje kraljevstvo pod Kristom, biti postupno podignuto na zemlji, dok će kraljevstva ovog svijeta proći a Sotonina moć i utjecaj nad čovjekom biti ograničeni. Svugdje je opisan kao mračan dan intenzivne nevolje i tjeskobe i neprilike koji će zadesiti čovječanstvo. I nikakvo čudo da će revolucija takvih razmjera i s potrebom za takvim velikim promjenama prouzročiti takvu nevolju. Male su revolucije prouzročile nevolju u svakom dobu; i ova će veća od svake prethodne, biti vrijeme nevolje kakve nije bilo otkako je naroda – ne, niti će je ikad više biti. (Dan. 12:1; Mat. 24:21, 22)

Nazvan je „Danom Jehovinom“ zato što, premda će Krist sa kraljevskim naslovom i moći biti prisutan kao Jehovin predstavnik, preuzimajući kontrolu nad svim zbivanjima tokom tog dana nevolje, on će više biti Jehovin General, podlažući si sve stvari, nego Knez mira koji sve blagoslivlja. U međuvremenu dok lažna i nesavršena gledišta i sistemi budu

padali, biti će podignut standard novog Kralja, i na koncu on će biti priznat i prihvaćen od svih kao Kralj kraljeva. Proroci su to prikazali kao Jehovino djelo koji *uspostavlja* Kristovu vlast: „i *dat u ti* narode u baštinu, i krajeve zemaljske u posjed tebi.“ (Psal. 2:8) „I u dane tih kraljeva Bog nebeski podignut će kraljevstvo.“ (Dan. 2:44) Pradavni sjedi, pred njega dovode nekog kao sina čovječjega, kojemu je tada *dana vlast, da mu* sva kraljevstva služe i slušaju ga. (Dan. 7:9, 13, 14, 22, 27) Dodajmo k tome Pavlovu izjavi, da kada Krist ostvari svrhu svog vladanja, „tada će se i sam Sin podložiti Onomu (Ocu) KOJI JE NJEMU SVE PODLOŽIO.“ (1. Kor. 15:28)

Ovo je razdoblje nazvano, „Dan osvete Boga našega,“ i „Dan gnjeva.“ (Iza. 61:2; 63:1 – 4; Psal. 110:5) Ipak um koji shvaća jedino ideju o gnjevu ili pretpostavlja božansku zlobu, ozbiljno griješi. Bog je uspostavio izvjesne zakone, u skladu s kojima on djeluje, i oni koji iz bilo kojeg razloga dođu u konflikt s njima žanju kaznu ili srdžbu svog vlastitog smjera. Božji savjet čovječanstvu stalno je bio odbacivan osim nekolicine; i kao što smo pokazali, on im je dopustio da idu svojim vlastitim putem i da odbace i njega i njegove savjete iz svojih srca. (Rim. 1:28) On se ograničio na Abrahama i njegovo potomstvo koji su izrazili svoju želju za njegovim putevima i službom. Tvrdoća njihovih srca kao naroda, i neiskrenost njihovih srca prema Bogu, ne samo da ih je prirodno spriječilo da prihvate Mesiju, nego ih je i prirodno pripremilo i odvelo u nevolju u kojoj je završilo njihovo postojanje kao nacije.

Stoga svjetlo koje je svijet imao tokom Evandeoskog doba, preko Kristove Crkve (klase čija su imena zapisana na nebesima) dalo je svjedočanstvo civiliziranom svijetu o razlici

između ispravnog i pogrešnog, dobrog i zla, i o dolazećem vremenu u kojem će jedno biti nagrađeno a drugo kažnjeno. (Ivan 16:8 – 11; Djela 24:25) To je moglo imati jako velik utjecaj na ljude da su poslušali Gospodinovu uputu, ali tvrdoglavi kao i uvijek, jako im je malo koristio Biblijski savjet, i nevolja Dana Gospodinovog doći će kao posljedica tog zanemarivanja. Ipak, moglo bi se reći, da je to gnjev Božji utoliko što dolazi kroz nepoštivanje njegovih savjeta, i kao plaća za nepravедnost. Međutim, gledano iz drugog kuta, nevolja koja dolazi na svijet je prirodan ili legitiman rezultat grijeha, što je Bog predvidio, i protiv čega bi ih njegovi savjeti zaštitili da su ih slijedili.

Dok je Božja poruka Crkvi bila, „Prikažite tijela svoja kao žrtvu živu“ (Rim. 12:1) njegova poruka svijetu bila je, „Jezik svoj suspreži oda zla, i usne svoje od govora prijevarena! Zla se kloni i čini dobro, traži mir i slijedi ga!“ (Psal. 34:13, 14) Nekolicina je poslušala obje poruke. Samo se je malo stado žrtvovalo; a što se tiče svijeta, premda je konstruirao moto: „Poštenje je najbolji smjer,“ uglavnom su ga zanemarivali primjenjivati. Radije su slijedili glas pohlepe – Izvuci što više možeš bogatstva, časti i moći iz ovog svijeta, bez obzira koju metodu koristio da bi to sve stekao, i bez obzira tko gubio dok ti dobivaš. Da su se načela Božje riječi držala do neke određene mjere, jednom riječju nevolja ovog Dana Gospodinovog ne bi došla. Ukratko sažet taj zakon glasi – Ljubi Gospodina Boga svojega svim svojim srcem i svog bližnjeg kao samoga sebe. (Mat. 22:37 – 39) Zbog izopačenog i tjelesnog uma koji se protivi ovom zakonu Božjem, i ne podliježe mu kao posljedica toga, doći će nevolja, kao žetva nakon sijanja.

Tjelesan i izopačen um koji je toliko daleko od toga da ljubi svog bližnjeg kao samoga sebe, uvijek je bio sebičan i gramzljiv – što je često vodilo do nasilja i ubojstva kako bi se dobilo za sebe stvari koje drugi posjeduju. Kako ga se god pokazivalo, načelo sebičnosti uvijek je isto, osim ako je regulirano okolnostima rođenja, obrazovanja i okruženja. Tako je to bilo u svakom dobu svijeta, i biti će, sve dok *snaga* željeznog Mesijinog štapa, ne silom niti pohlepom, nego ljubavlju bude odlučila što je ispravno, i stavila to na *snagu*, sve dok svi ne budu imali priliku učiti o uzvišenijim koristima vladavine pravednosti i ljubavi u usporedbi sa onom pohlepe i sile; sve dok pod utjecajem sunčevog svjetla pravednosti i istine, sebično i kameno srce čovječje ne postane još jednom srce od mesa kao na početku kad ga je Bog proglasio „vrlo dobrim.“ (Ezek. 36:26)

Gledajući unatrag možemo bez ikakve poteškoće vidjeti kako je došlo do promjene sa božanske ljubavi i dobrote na tvrdu sebičnost. Okolnosti koje promiču sebičnost pojavile su se čim je čovjek kroz neposlušnost, izgubio božansku naklonost i bio protjeran iz svog Edenskog doma, gdje je svaka njegova potreba bila obilno zadovoljena. Kad su naši osuđeni praroditelji izašli i počeli bitku za život, nastojeći produljiti postojanje do njegovih krajnjih granica, odjednom su se suočili sa trnjem i dračem, i sa sterilnim tlom; i borba s tim, prouzrokovala je umor i znoj lica koje je Gospodin najavio. Postupno su se moralna i mentalna svojstva u nedostatku pokazivanja počela umanjivati, dok su niža svojstva dobila i zadržala puniji opseg zbog stalnog pokazivanja. Uzdržavanje je postalo glavnim životnim interesom i ciljem, i njegova cijena rada postao je standard po kojem su se mjerili svi drugi interesi, i Mamon je postao čovjekov gospodar. Zašto da se

onda čudimo što su ljudi pod takvim okolnostima postali sebični, pohlepni, gramzivi, svatko teži da ima još više – prvo iz potrebe, i kao drugo zbog časti i raskoši s kojima ih Mamon obasipa? Sotona je iskoristio prednost te prirodne tendencije.

Tijekom proteklih vjekova, pod različitim utjecajima (između ostalog, neznanje, rasne predrasude, i nacionalni ponos) veliko svjetsko bogatstvo, općenito je bilo u rukama nekolicine – vladara – kojima su mase ropski služile kao svojim nacionalnim predstavnicima, u čijem su bogatstvu osjetili ponos i interes kao da je njihovo reprezentativno. Međutim kako se približilo vrijeme u kojem je Jehova osmislio blagosloviti svijet kroz Obnovu od ruku Mesije, on je počeo podizati veo neznanja i praznovjerja, kroz suvremene sadržaje i izume; i s njima je došlo općenito uzdizanje naroda i smanjivanje moći zemaljskih vladara. Bogatstvo svijeta više nije u rukama njihovih kraljeva, nego uglavnom među narodom.

Premda bogatstvo donosi mnogo zla, ono isto tako donosi i neke blagoslove: bogati dobiju bolje školovanje – ali tako budu intelektualno uzdignuti iznad siromašnijeg naroda i postanu manje ili više povezani sa plemstvom. Stoga postoji aristokracija koja ima i novac i obrazovanje kao potporu, kako bi si pomoglo u svojoj pohlepnoj borbi da dobije sve što može i da se zadrži u prednjem redu pod svaku cijenu.

Međutim, kako se znanje širi, dok ljudi koriste obrazovne sadržaje, sada u izobilju, počinju *misliti* za sebe, i sa samopoštovanjem i sebičnošću u njima vođenih sa *malo* učenja – ponekad opasna stvar – počeli su smatrati da vide puteve i načine na koje se interesi i okolnosti svih ljudi, a posebice vlastite, mogu unapređivati na trošak nekolicine u čijim rukama sada leži bogatstvo. Mnogi od njih nesumnjivo iskreno vjeruju

da se sukobljeni interesi obožavatelja Mamona (sami s jedne strane, i bogati s druge) mogu lako i pošteno uskladiti; i nema sumnje da oni smatraju da kad bi bili bogati da bi bili dobronamjerni, i veoma spremni voljeti svoje bližnje kao sebe. Međutim, oni se očito zavaravaju; jer u njihovom sadašnjem stanju samo nekolicina od njih pokazuje takav duh, i oni koji ne mogu biti vjerni u korištenju ono malo od svjetovnih dobara, ne mogu biti vjerni ni kada bi imali veće bogatstvo. Ustvari, okolnosti to dokazuju; naime neki sa najtvrdim srcem i koji su najsebičniji među bogatima jesu oni koji su se iznenada uzdigli iz nižih klasa.

Baš naprotiv, dok nipošto ne opravdavamo već osuđujemo lakomost i gramzivu sebičnost kod svih klasa, ipak je ispravno zapaziti da se pripreme koje su učinjene za bolesne i bespomoćne, u smislu azila, bolnica, ubožnica, javnih knjižnica, škola i različitih drugih pothvata za dobro i udobnost mnogih, umjesto samo bogatih, održavaju uglavnom putem poreza i donacija od bogatih. Te institucije gotovo uvijek duguju svoje postojanje dobrodušnim i dobroćudnim među bogatima, i to su stvari koje siromašnije klase ne bi mogle uspješno ostvariti jer niti imaju vremena, niti interesa a niti nužnog obrazovanja.

Ipak, danas vidimo rastuće protivljenje između bogatih i radničke klase – rastuće ogorčenje od strane radnika i rastući osjećaj među bogatima da ništa nego snažna mišica zakona može zaštititi ono za što oni vjeruju da su *njihova prava*. Stoga su bogatiji više privrženiji vlastima; a radničke mase počinju misliti da su vlade i zakoni tako osmišljeni da pomognu bogatima i da obuzdaju siromašne, pa su stoga privučeni prema Komunizmu i Anarhiji, misleći da će to najboje poslužiti njihovim interesima, ali ne shvaćajući da je najgora vladavina i najskuplja znatno bolja od nikakve.

Mnogi Biblijski reci jasno pokazuju da će to biti karakter nevolje u kojoj će sadašnji civilni, vjerski i društveni sistemi proći; da je to način na koji će rezultirati povećanje spoznaje i slobode, zbog čovjekove mentalne, moralne, i fizičke nesavršenosti. Na te ćemo retke ukazati s vremenom; ali mi će mo ovdje skrenuti pažnju na samo nekoliko od njih mnogo, i savjetujemo naše čitatelje da premda se u mnogim proročanstvima Starog Zavjeta u kojima se Egipat, Babilon i Izrael uvelike oslikavaju, ipak doslovno ispunjenje ti proročanstava na njima nije sve što je mišljeno, nego postoji i sekundarno i veće. Tako, naprimjer, predviđanja o padu Babilona itd. morali bi smatrati preko svake mjere pretjeranima, ako ne bi smo prepoznali simbolični i predodžbeni isto tako kao i doslovni Babilon. Knjiga Otkrivenje sadrži predviđanja zapisana dugo nakon što je doslovni Babilon bio u ruševinama, pa su stoga očito primjenjiva samo na simbolični Babilon; stoga bliska sličnost proročkih riječi, očito direktno upućenima doslovnom Babilonu, pokazuje da u posebnom smislu pripadaju simboličnom Babilonu. U tom većem ispunjenju Egipat predočava svijet; Babilon predstavlja nominalnu crkvu, nazvanu tzv. Kršćanstvo; dok kao što je već pokazano Izrael često predstavlja svijet u njegovom *opravdanom* stanju, kao što će biti – njegovo slavno kraljevsko svećenstvo, njegovi sveti leviti, i narod koji vjeruje i obožava, opravdan žrtvom Pomirenja i doveden u stanje pomirbenog odnosa s Bogom. Izraelu su obećani blagoslovi, Egiptu nevolje, a moćnom Babilonu veličanstveno, potpuno i vječno svrgnuće, „poput kamena velikog poput žrvnja bačenog u more“ (Otkr. 18:21) da nikada više ne bude oporavljen nego da bude držan u vječnom prijekoru.

Apostol Jakov upućuje na taj dan nevolje, i govori da je on posljedica razlika između kapitalista i radnika. On kaže: „De,

sada bogataši, zaplaćite i jaučite nad nevoljama koje na vas dolaze! Bogatstvo vaše istrunu (izgubi vrijednost), a haljine vaše moljci izgrizoše; zlato vaše i srebro zahrđa, i hrđa će njihova biti svjedočanstvo protiv vas te će kao oganj izjesti tijela vaša. Zgrnuste blago u posljednje dane! Evo, plaća radnika koji su pokosili polja vaša, koju im uskratiste (zbog svog gomilanja), više, i vapaji onih što poźniješe dopriješe do ušiju Gospoda Sabaota.“ (Jak. 5:1 – 4) On dodaje da je klasa koja dolazi u nevolju uživala u luksuszu, koji je uglavnom stečen na račun drugih, među kojima su bili neki od pravednih i njihov je život zato što im se nisu suprostavljali bio oduzet. Apostol poziva „braću“ da srtpljivo čekaju kakav god da im je udes gledajući naprijed, i očekujući izbavljenje od Gospoda. Sada se može vidjeti kako se približava ovo stanje stvari; i u svijetu i među onima koji su budni, „izdišu od straha i iščekivanja onoga što dolazi na svijet.“ Svi znaju da je konstantna tendencija našeg vremena prema nižim plaćama za rad, osim gdje su cijene rada umjetno održavane kombinacijom štrajkova itd. i sadašnjim raspoloženjem masa svi mogu vidjeti da je samo pitanje vremena kad će se dosegnuti najniža točka izdržljivosti i kada će sigurno uslijediti pobuna. To će alarmirati kapital, koji će biti povučen iz poslovnih i proizvodnih kanala i nagomilan u riznicima i blagajnama da sam sebe jede s optužbama za svoju zaštitu u neradu, na veliku muku onih koji ga posjeduju. To će kao posljedicu sigurno prouzročiti bankropt, financijsku paniku i poslovno poniženje zato što su svi značajni poslovi danas vođeni uglavnom kroz kredite. Prirodna posljedica svega ovoga bit će izbacivanje s posla desetaka tisuća ljudi čije svakodnevno životno uzdržavanje ovisi o plaćama, i napunit će svijet sa skitnicama i osobama čije će potrepštine prkositi

svem zakonu. Tada će biti kao što je opisao prorok (Ezek. 7:10 – 19) kada se kupac neće trebati radovati, niti prodavač plakati; jer će nevolja biti na svem mnoštvu i neće biti sigurnosti za imovinu. Tada će sve ruke biti slabe i bespomoćne da skrenu nevolju. Bacat će svoje srebro po ulicama, njihovo će zlato biti uklonjeno. Njihovo zlato i njihovo srebro neće ih moći izbaviti u dan gnjeva Gospodnjega.

Ne bi smo smjeli zaboraviti da premda je posljednjih 40 godina postojanja Izraela kao nacije bilo dan nevolje, „dan osvete“ na tom narodu, završavajući u potpunom svrgavanju njihove nacije, da je taj njihov dan gnjeva bio samo predlika ili sjena daleko veće i opsežnije nevolje na nominalnom Kršćanstvu, čak kao što je i njihova prošla povijest kao naroda tijekom njihovog doba naklonosti bilo predodžba Evandeoskog doba, kao što će kasnije biti pokazano. Tada će svi vidjeti zašto su ta proročanstva glede Dana Gospodnjeg bila i jesu, upućena manje ili više direktno Izraelu i Jeruzalemu, premda povezanost jasno pokazuje da je cijelo čovječanstvo uključeno u potpuno ispunjenje.

Uzmimo još jedno proročko svjedočanstvo. (Sef. 1:7 – 9, 14 – 18) „Jer Gospod je prigotovio žrtvu, posvetio je svoje uzvanike (Usporedi Otkr. 19:17) I dogodit će se u dan žrtve Gospodnje da ću kazniti knezove i kraljeve sinove i sve one koji se odijevaju u tuđinsku odjeću. Kaznit ću u taj dan i sve one koji skaču na prag (razbojнике), koji dom svojih gospodara pune nasiljem i prijevarom.“ (To pokazuje ne samo da će biti veliko svrgavanje bogatstva i moći u ovo vrijeme nevolje, nego da će i oni koji će neko vrijeme biti instrumenti neba u razbijanju sadašnjih sistema biti također kažnjeni za svoj jednako tako neispravan i nepravedan pravac ponašanja;

jer dolazeća će nevolja uključivati sve klase i donijeti tjeskobu na sve mnoštvo.)

„Blizu je veliki dan Gospodnji, blizu je i brzo hita. Gorak je glas dana Gospodnjega, junak će tamo zavikati. Taj će dan biti dan gnjeva, dan tjeskobe i nevolje, dan propasti i pustošenja, dan mraka i tame (nesigurnost i slutnje, isto tako kao i sadašnje tjeskobe), dan oblaka (nevolje) i tmine, dan trube (sedma *simboli na* truba koja trubi kroz taj dan nevolje – također nazvana trubom Božjom, zato što je povezana s *dogajima* dana Gospodinovog) i pokliča (bučne i konfliktne osude jakih i dobro utvrđenih vlada) protiv utvrđenih gradova i protiv visokih tornjeva. I kad pritjesnim ljude, hodit će kao slijepci (tapkati u neizvjesnosti, ne znajući kojim pravcem krenuti) jer su sagriješili protiv Gospoda; i njihova će se krv prosuti kao prašina, a utroba njihova kao izmetina. Ni njihovo srebro ni njihovo zlato neće ih moći izbaviti u dan gnjeva Gospodnjega (premda je prije bogatstvo moglo osigurati komfor i svaki luksuz), nego će svu zemlju proždrijeti oganj *revnosti* njegove; jer on će brzo učiniti kraj svim stanovnicima (bogatima) zemlje.“ Ovo će uništenje uništiti mnoge od bogatih u smislu da će prestati biti bogati, premda će nesumnjivo biti uključen gubitak mnogih života iz svih klasa.

Nećemo pokušati slijediti proroke u njihovim detaljima, sa različitih stajališta, o nevolji tog dana, ali će mo ukoliko slijediti misao koja je zadnja istaknuta od proroka kojeg smo zadnjeg citirali, naime da će svu zemlju *proždrijeti* OGANJ revnosti njegove. Ovaj prorok opet ukazuje na istu vatru, itd. (Sef. 3:8, 9) govoreći: „Zato čekajte me“, govori Gospod, „do dana, kad ću se podignuti kao svjedok; jer odluka je moja da

skupim narode, da pokupim kraljevstva, da izlijem na njih (kraljevstva) jarost svoju, sav žestoki gnjev svoj, (sakupljanje ljudi sviju nacionalnosti u općem interesu otpora sadašnjim vladavinama raste; i posljedica će biti ujedinjavanje kraljevstava zbog opće sigurnosti, pa će stoga nevolja doći na sva kraljevstva i sva će pasti) jer će u ognju *revnosti* moje biti proždrti sva zemlja. *Tada* (nakon uništenja tih kraljevstava, nakon uništenja sadašnjeg društvenog poretka u vatri nevolje) ću pribaviti čiste usne (čistu Riječ – nezagađenu ljudskom tradicijom) narodima, da svi zazivaju ime Gospodnje i služe mu jednodušno.“

Ova vatra Božje revnosti je simbol, i to vrlo snažan, predstavljajući intenzitet nevolje i uništenja koje će obuhvatiti čitavu zemlju. Da to nije doslovna vatra, kao što neki pretpostavljaju, očito je iz činjenice da *ljudi* ostaju nakon nje, i da su blagoslovljeni. Da ti ljudi koji ostaju nisu sveti, kao što bi neki tvrdili, očito je iz činjenice da se oni *obra aju* da služe Gospodinu, dok su se sveci već obratili.*

* Spominjemo to kao protuargument onima koji tu vatru smatraju stvarnom, i koji tvrde da će se doslovna Zemlja istopiti, itd. Oni, odgovarajuće svojoj teoriji, tvrde da su ovdje spomenuti *ljudi* sveti koji će se nakon što se zemlja istopi i ohladi, vratiti na zemlju, i graditi kuće i stanovati u njima, saditi vinograde i jesti njihov plod, i dugo uživati u djelu svojih ruku. Oni smatraju sadašnjih nekoliko godina vježbom ili pripremom za nasljeđivanje, i zaboravili su da će biti potpuno izgubljeni u *lebde* i u *zraku* tisuću ili više godina čekajući da se zemlja ohladi – prema njihovoj teoriji. To je ozbiljna pogreška koja proizlazi iz previše doslovne interpretacije figura, usporedbi, simbola i tamnih izreka našeg Gospodina i apostola i proroka. Slijedeći istu pogrešku oni tvrde da više neće biti gora i mora nakon te vatre, propuštajući vidjeti da su sve to kao i vatra simboli.

Kroz cijelu Bibliju, *zemlja* kad se koristi simbolično predstavlja društvo; *gore* predstavljaju kraljevstva; *nebesa*, sile duhovne kontrole; *mora*, nemirne, burne, nezadovoljne mase svijeta. *Vatra* predstavlja uništenje svega što može izgorjeti – kukolja, šljake, zemlje (društvenih organizacija), ili što god bilo. I kada je *sumpor* dodan *vatri* u simbolu, to pojačava misao o uništenju; jer ništa nije smrtonosnije za sve oblike života od sumpornih para.

Ako se uz ovu misao na umu okrenemo Petrovom simboličnom proročanstvu o Danu Gnjeva, tada nalazimo u njemu savršen sklad sa gornjim svjedočanstvom proroka. On kaže: „tadašnji svijet bi vodom potopljen i propade. (Tada nisu nestali doslovna zemlja i doslovna nebesa nego epoha ili uređenje stvari, koje je postojalo prije potopa) A sadašnja nebesa i zemlja (sadašnja epoha) tom istom riječi (božanskog autoriteta) zadržana su i čuvaju se za oganj.“ Činjenica da je voda bila doslovna neke vodi do zaključka da i vatra onda mora biti doslovna, ali to nipošto nije tako. Božji hram nekada je bio od doslovnog kamenja, ali to ne ostavlja po strani činjenicu da je Crkva koja je pravi hram, sagrađena kao duhovna građevina, sveti hram, ne od zemaljskih materijala. Noina je arka također bila doslovna, ali je predočavala Krista, i snagu u njemu koja će napuniti i reorganizirati društvo.

„Ali će doći dan Gospodnji kao tat (neopaženo), u koji će nebesa (sadašnje sile u zraku od kojih je Sotona glavni knez) s velikom bukom (pištanjem) proći, a počela će se od ognja rastopiti, i zemlja (društvena organizacija) i djela (ponos, reijting, aristokracija, kraljevska čast), što su na njoj, izgorjet

će. Koji im će se nebesa spaliti i raspasti, i počela od ognja rastopiti, Ali čekamo po obećanju njegovu novo nebo (nova duhovna sila – Kristovo kraljevstvo) i novu zemlju (zemaljsko društvo organizirano na novoj osnovi – na temeljima ljubavi i pravde umjesto sile i ugnjetavanja), u kojima stanuje pravednost.“ (2. Pet. 3:6, 7, 10 – 13)

Trebali bi smo imati na umu da su neki od apostola bili proroci kao i – prije svega Petar, Ivan i Pavao. I dok su apostoli koji su služili kao Božji glasnogovornici da objasne izjave prethodnih proroka u korist Crkve, no njih je Bog također koristio i kao proroke da predskažu stvari koje će doći i koje će kad dođe vrijeme da se ispune postati hrana u pravo vrijeme za kućanstvo vjere, da ju se dijeli, po od Boga podignutim prikladnim slugama ili tumačima. (Vidi izjavu našeg Gospodina o tome u Mat. 24:45, 46) Apostoli koji su kao proroci bili potaknuti da pišu stvari, koje budući da nisu bile *za ono* vrijeme, nisu ih mogli u potpunosti niti cijeliti, kao što je bilo i sa Starozavjetnim prorocima (1. Pet. 1:12, 13) premda su kao i kod njih njihove riječi bile posebno vođene i upravljane tako da imaju dubinu značenja koje nisu bili svjesni kad su ih koristili. Tako je posebno Crkvu Bog uvijek vodio i hranio tko god da je bio njegov glasnogovornik ili kanal komunikacije. Ako to shvaćamo to nas tada vodi do većeg povjerenja i pouzdanja U Božju riječ, bez obzira na nesavršenosti nekih od njegovih glasnogovornika.

Prorok Malahija (4:1) koristeći istu simboliku govori o tom danu. On kaže, „Jer evo, dolazi dan, bukti poput peći, kad će svi *oholi* i svi koji zlo čine biti slama, i taj će ih dan koji dolazi spaliti, veli Gospod nad vojskama, da im neće

ostati ni korijena ni grančice.“ Ponos i svaki drugi uzrok iz kojega bahatost i ugnjetvanje opet mogu izniknuti biti će u potpunosti progutan velikom nevoljom Dana Gospodinovog i kasnijim udarcima Milenijskog doba – od kojih je posljednji opisan u Otkr. 20:9.

Međutim, iako ponos (u svim svojim grešnim i odvratnim oblicima) treba biti posve iskorijenjen, to ipak ne znači da nema nade za obnovu te klase. Ne, hvala Bogu: dok će vatra Božjeg pravednog gnjeva gorijeti, Sudac će dati priliku *za izvlačenje nekih iz te vatre koja guta* (Juda 23); i samo oni koji odbiju pomoć nestat će sa svojim ponosom; zato što je on postao dijelom njihovog karaktera, i odbijaju se promijeniti.

Isti prorok daje drugi opis tog dana (Mal. 3:1 – 3) u kojem opet sa simbolikom vatre pokazuje kako će *Gospodinova djeca* biti pročišćena i blagoslovljena i dovedena mu još bliže tako što će troska grešaka biti *uništena*: „Glasnik saveza za kojim vi žudite. Evo ga dolazi, veli Gospod nad vojskama. Ali tko će podnijeti dan njegova dolaska i tko će se *održati* kad se on pojavi? Jer on je kao oganj ljevačev i kao sapun perača. I zasjest će kao onaj koji topi i pročišćava srebro; i očistit će sinove Levijeve (predočavaju vjernike, od kojih je istaknuto kraljevsko svećenstvo) i pročistit će ih kao zlato i srebro, da bi prinos Gospodu prinosili u pravednosti.“

Pavao ukazuje na tu istu vatru, i taj proces pročišćavanja utječe na vjernike u Danu Gospodinovom (1. Kor. 3:12 – 15), i to na takav način da je van svakog pitanja da će simbolična vatra *uništiti* svaku pogrešku, i taku utjecati na pročišćavanje vjere. Nakon što je objavio da on ukazuje samo na one koji grade svoju vjeru na jedinom priznatom temelju, Kristovo dovršeno djelo otkupljenja, on kaže: „Ako li tko nadograđuje

(karakter) na *ovome* temelju zlatom, srebrom, dragim kamenjem, (božanske istine i odgovarajući karakter, ili) drvima, sijenom, slamom (tradicionalne pogreške i odgovarajuće nestabilni karakteri), svačije će se djelo očitovati. Dan će ga naime pokazati, jer će se u ognju otkriti. I svačije će djelo (2. Pet. 1:5 – 11), kakvo god bilo, oganj iskušati.“ Sigurno će svatko tko ima i najviše predrasuda zaključiti da vatra koja kuša duhovno djelo nije doslovna vatra; vatra ja prikladan simbol koji predstavlja potpuno uništenje uvjeta predstavljenih ovdje sa drvom, sijenom i slamom. Ova će vatra biti bespomoćna da uništi strukturu vjere i karaktera izgrađenu sa zlatom, srebrom, i dragim kamenjem božanske istine, i utemeljenu na stijeni Kristove otkupne žrtve.

Apostol to pokazuje, govoreći, „Ostane li komu djelo što ga je nadogradio, (na Kristu) primit će *pla u*. (Njegova će plaća biti srazmjerna njegovoj vjernosti u građenju, korištenjem istine u razvoju pravog karaktera – stavljanja cijele opreme Božje) Izgori li čije djelo, štetovat će (izgubit će nagradu zbog nevjernosti). A on sam spasit će se, ali tako kao kroz oganj“ – opržen, spržen i uznemiren. Svi koji grade na temeljnoj stijeni Kristove otkupnine su sigurni: nitko tko se pouzda u njegovu pravednost kao svoje pokrivalo nikada neće biti posve postidjen. Međutim oni koji *svjesno* odbace njega i njegovo djelo, nakon što steknu jasnu, potpunu spoznaju, bit će podložni drugoj smrti. (Hebr. 6:4 – 8; 10:26 – 31)

Ova nevolja Dana Gospodnjeg je opisana na još jedan način. Apostol pokazuje (Hebr. 12:26 – 29) da je inauguracija Saveza Zakona na Sinaju bila predodžba uvođenja Novog Saveza svijetu s otvaranjem Milenijskog doba, vladavine Kristovog kraljevstva. On kaže da je u predslici Božji glas

potresao doslovnu zemlju, ali sada on obećaje, govoreći, „Još jednom (konačno) ja potresam ne samo zemlju nego i nebo.“ Što se toga tiče Apostol objašnjava, govoreći: „A to (izjava) još jednom upućuje na uklanjanje onog uzdrmanog, kao stvorenog (lažno, sastavljeno, neistinito), da bi ostalo ono neuzdrmljivo (ispravno, pravedne stvari). Zato, budući da smo primili kraljevstvo neuzdrmljivo, imajmo milost po kojoj služimo kako je Bogu ugodno, sa strahopoštovanjem i bogobojaznošću. (Jer je pisano), Jer naš je Bog oganj koji proždire.“ Tako vidimo da ovaj apostol koristi olujni vjetar koji simbolizira nevolju ovog Dana Gospodnjeg, na kojeg on i drugi na drugim mjestima ukazuju pod simbolom vatre. Može se zapaziti da su isti događaji ovdje opisani sa simbolom vatre, naime, otplavlivanje svih neistina, kako od vjernika i od svijeta – grešaka što se tiče Božjeg plana i osobnosti i Riječi, i također grešaka u pogledu društvenih i civilnih zbivanja u svijetu. Bit će dobro za sve riješiti se svih tih izmišljotina, koje su uglavnom došle do čovjeka kroz njegove izopačene želje, isto tako kao i kroz Sotonine lukave spletke, lukavog neprijatelja pravednosti; to što će sve to biti odnešeno koštati će veoma mnogo sve one kojih se to tiče. To će biti zaista užasno vruća vatra, zastrašujuća oluja, mračna noć nevolje, koja će prethoditi sjajnoj svjetlini tog kraljevstva pravednosti koje nikada neće biti uzdrmano, tom Milenijskom danu u kojem će Sunce pravednosti sjajiti u punom sjaju i moći, blagosiljajući i liječeći bolestan i umirući ali otkupljeni svijet. (Usporedi Mal. 4:2; Mat. 13:43)

David, prorok kroz čije Psalme je Bogu bilo ugodno proreći toliko mnogo toga što se tiče našeg Gospodina prilikom njegovog prvog dolaska, daje neke žive opise tog

Dana Nevolje s kojim će biti uvedena njegova slavna vladavina i on koristi te različite simbole – vatra, oluja i tama – naizmjenično u svojim opisima. Tako primjerice on kaže (Psal. 50:3): „Bog naš dolazi i ne šuti; pred njim oganj proždire, oko njega silna bjesni oluja.“ U Psal. 97:2 – 6: „Oblaci i tmina okružuju njega, pravednost i pravda temelj su prijestolja njegova. Oganj ide pred njim i spaljuje uokolo protivnike njegove. Munje njegove osvjetljaju svijet, zemlja gleda i dršće. Gore se tope kao vosak pred licem Gospoda, pred licem Gospodara sve zemlje. (Nova) Nebesa (tada) objavljuju pravednost njegovu i svi puci gledaju mu slavu.“ Psal. 46:6: „Buče narodi, tresu se kraljevstva; on pusti glas svoj i zemlja se rastopi.“ I (Psal. 110:2 – 6), „Vladaj posred neprijatelja svojih...Gospodin ti je zdesna, satrt će kraljeve u dan gnjeva svojega. On će suditi narodima; napunit će zemlju truplima, satrti poglavare nad mnogim zemljama.“ I opet (Psal. 46:1 – 5): „Bog *nam* je utočište...zato se bojat *ne emo* ako se i zemlja (društvo) pomakne, ako se i gore (kraljevstva) u srce morsko sruče (progutani od uzburkanih masa); ako i vode njegove buče i pjene se (ljutina), ako se i gore tresu od žestine njegove...Bog će mu pomoći (Nevjesti, vjernom „malom stadu“) čim zora zarudi.“ I u istom Psalmu, reci 6 – 10, ponovljena je ista priča samo s drugim simbolima: „Buče narodi, tresu se kraljevstva; on pusti glas svoj i zemlja (društvo) se rastopi. S *nama* je Gospod nad vojskama, naša je utvrda Bog Jakovljevi.“ Govoreći potom o posljedicama preko tog dana nevolje, on dodaje, „Dođite, gledajte djela Gospodnja, koje strahote on na zemlji učini!...Prestanite (s vašim prijašnjim načinom postupanja narode) i znajte (dođite do spoznaje) da sam ja Bog; uzvišen među narodima, uzvišen

na zemlji!“ „Nova zemlja“ ili novi predak ili društveno uređenje uzvisit će Boga i njegov i zakon kao nešto iznad svega i što svime upravlja.

Drugo svjedočanstvo kao dokaz činjenice da će Dan Gospodinov biti veliki dan nevolje i uništenja svakog oblika zla (ipak *ne* vrijeme doslovnog spaljivanja zemlje) utvrđeno je u posljednjem simboličnom proročanstvu Biblije. Ukazujući na to vrijeme kad će Gospodin uzeti u svoje ruke moć svoj veliku i početi vladati, opisani su *oluja* i *vatra* – „I narodi se razgnjeviše, i dođe gnjev tvoj.“ (Otkr. 11:17, 18) I opet, „I iz usta mu izlazi mač oštar da njime udara narode, i on će vladati nad njima štapom željeznim; i gazi on vinsko gnječilo gnjeva i srdžbe Boga Svemogućega...I vidjeh zvijer (simboličnu) i kraljeve zemaljske i vojske njihove skupljene da zarate s Onim koji sjedi na konju i s vojskom njegovom. I Zvijer bi uhvaćena, a s njom i Lažni prorok...Živi su oboje bačeni u ognjeno jezero što gori sumporom.“ (Otkr. 19:15, 19)

Ne možemo se ovdje sada udaljiti i razmotriti te simbole – „zvijer, “ „lažni prorok, “ „lik, “ „vatreno jezero, “ „konj, “ itd., itd. Iz tog razloga čitatelja upućujemo na sljedeći svezak. Ovdje želimo primjetiti da je veliki simbol BITKE, i berbe loze zemaljske ovdje opisane kao zatvaranje sadašnjeg doba i otvaranje Milenijskog doba (Otkr. 20:1 – 3), samo drugi simboli koji pokrivaju iste velike i nemirne događaje drugdje simbolično nazvane vatrom, olujom, potresom, itd. U povezanosti s bitkom i vinskim tijeskom simbolima iz Otkrivenja, zapazi upečatljiv sklad sa Joelom 2:9 – 16 i Iza. 13:1 – 11, u opisivanju istih događaja sa sličnim simbolima. Različitost simboličnih likova koji su korišteni pomaže nam

mного više cijeniti sva obilježja tog velikog i značajnog Dana Gospodinovog.

Sadašnja situacija

Ovdje ostavljamo proročke izjave u vezi s tim danom, da mnogo konkretnije označimo sadašnje aspekte zbivanja u svijetu, kako ih sada vidimo da se oblikuju ubrzano za nadolazeći sukob – čiji vrhunac nakon što bude dostignut mora nužno biti kratak inače bi cijela rasa bila istrijebljena. Dvije suparničke strane u tom sukobu danas su vidljive. Bogatstvo, ponos i arogancija su na jednoj strani i široko rašireno siromaštvo, neznanje, slijepo vjerovanje i istančan osjećaj za nepravdu s druge strane. Obje sada, tjerane sebičnim motivima, organiziraju svoje snage širom civiliziranog svijeta. S našim očima pomazanim s istinom, gdje se god okrenemo možemo vidjeti kako more i valovi već buče i udaraju i pjene se protiv gora, a što je predstavljeno u prijetnjama i nastojanjima anarhista i nezadovoljnih čiji broj neprestano raste. Također možemo vidjeti, da se *trenje* između različitih frakcija ili elemenata društva brzo približava točki koju su opisali proroci, kada će zemlja (društvo) biti u vatri, i elementi će se otapati i raspadati sa obostrano proizvedenom vrućinom.

Naravno za ljude je bez obzira na kojoj strani bili u tom sukobu teško gledati suprotno od njihovih vlastitih interesa, navika i obrazovanja. Bogati osjećaju da imaju pravo na više od njihovog srazmjernog udjela tih svjetskih dobara; pravo da kupe rad i svaku komociju što jeftinije mogu; pravo na plod njihovih napora; i pravo da koriste njihovo znanje u pokretanju poslova kako bi ostvarili dobit za sebe i povećali njihovo nagomilano bogatstvo, bez obzira tko bio primoran

silom prilika vući se kroz život s nešto malo udobnosti, i čak sa svim svojim potrebama. Oni razmišljaju ovako: To je neizbježno; zakon ponude i potražnje mora vladati; bogati su i siromašni uvijek bili u svijetu; i ako bi se bogatstvo ravnomjerno podijelilo ujutro, neki bi kroz rasipnosti neopreznost, postali siromašni prije noći, dok bi drugi, mnogo pažljiviji i oprezniji, bili bogati. Osim toga oni snažno tvrde, može li se očekivati da će čovjek sa većom moždanom moći preuzeti ogromna poduzeća, koja zapošljavaju tisuće ljudi, uz rizik velikih gubitaka, ukoliko ne bi bilo nade za dobitak i neku prednost.

Obrtnik i radnik će naprotiv reći: Vidimo da premda rad uživa mnoge prednosti danas kao nikad ranije, dok je bolje plaćen i dakle može pribaviti veće udobnosti, ipak u tom je uživanju samo pravo, od kojeg je već dugo bio uskraćen u određenoj mjeri; i iz toga s pravom proizlazi udio u prednostima izuma, otkrića, povećane spoznaje, itd., našeg vremena. Mi prepoznajemo rad kao častan, i kad je popraćen s dobrim osjećajem, obrazovanjem, poštenjem i načelom, i ima isto toliko prava kao i svako drugo zanimanje. I s druge strane, mi smatramo da je nerad nepovjerenje i sramota svim ljudima, bez obzira kakvi bili njihovi talenti ili zanimanje u životu. Svi, koje se vrednuje i cijeni, mogu biti korisni drugima u nekom pogledu. Premda shvaćajući naše sadašnje poboljšanje i napredak, intelektualno, društveno i financijski, mi shvaćamo da je to više rezultat okolnosti nego ljudskog dizajna od strane bilo nas samih ili naših poslodavaca. Mi vidimo da je naše poboljšano stanje, i od svih ljudi, rezultat velikog povećanja znanja, izuma, itd., posebno posljednjih pedesetak godina. To je došlo tako brzo da je rad isto tako kao i kapital bio ponešen

od plimnog vala, i odnešen na višu razinu; i kad bi mogli vidjeti izgled da će plimni val i dalje rasti i koristiti svma, osjećali bi smo se zadovoljno; međutim mi smo sada zabrinuti i nemirni jer vidimo da to nije slučaj. Vidimo da se plimni val počinje okretati, i dok su mnogi njime bili podignuti do bogatstva, te čvrsto i sigurno utvrđeni na obali lakoće luksuza i raskoši, mase se nisu tako osigurale i namjestile, nego su u opasnosti da budu nošene što niže nego ikada podstrujama sadašnjeg vala oseke. Stoga smo spremni čvrsto se uhvatiti nečega da osiguramo naše sadašnje stanje i naš daljnji napredak dok još ne bude prekasno.

Da postavimo stvari drugim riječima, mi (obrtnici i radnici) vidimo da dok je cijelo čovječanstvo uvelike imalo udjela u blagoslovima ovog vremena, ipak su oni s većim talentom za posao, ili putem nasljedstva, ili prijevaram i nepoštenjem, postali posjednici desetaka tisuća i milijuna dolara, imali ne samo *tu* prednost od drugih, nego su uz pomoć mehaničkih izuma, itd., u položaju da nastave omjer porasta svog bogatstva, proporcionalno smanjenju plaća radnika najamnika. Vidimo da ako se ne poduzmu neki koraci prema zaštiti rastućeg broja obrtnika od rastuće moći monopola, u kombinaciji sa strojevima, itd., hladnokrvi zakon ponude i potražnje progutat će nas potpuno. Mi se organiziramo i tražimo zaštitne mjere upravo zbog te predstojeće katastrofe a ne protiv *sadašnjih uvjeta*. Prirodnim porastom i doseljavanjem naš se broj svakim danom povećava; i svakim danom sve je više strojeva. Stoga svakim danom se povećava broj onih koji traže posao a smanjuje se potražnja za njihovim uslugama. Ukoliko se dopusti da prirodni zakon ponude i potražnje ide neprekidno, rad će se uskoro vratiti tamo gdje je

bio prije jednog stoljeća, i ostavit će sve prednosti našeg vremena u rukama kapitala. *To* nastojimo spriječiti.

Ova konačna tendencija da mnogi stvarni blagoslovi rade štetu, umjesto da su ograničeni mudrim i pravednim zakonima, davno se prije vidjela; ali je *brzina* s kojom su izumi slijedili jedan drugog, i posljedičan rast potražnje za radom u omogućavanju tih strojeva, bio toliko velik da je konačni rezultat bi odgođen, i umjesto toga svijet je imao bum – inflaciju vrijednosti, plaća, bogatstva, kredita i ideja – a zbog čega sada postupno počinje dolaziti reakcija.

U posljednjih pet godina u velikim su količinama proizvedeni poljoprivredni strojevi svakog oblika koji omogućuju da jedan čovjek ostvari ono što je prije moglo pet. To ima dvostruki učinak : prvo, tri puta više hektara je obrađeno, zapošljavajući tri od pet radnika, prepuštajući tako dvojicu da se natječu za drugi posao; drugo, trojica koja ostaju mogu, korištenjem strojeva, proizvesti toliko usjeva koliko bi ih petnaest bez njih. Slične ili veće promjene učinjene su u drugim odjelima sa sličnim sredstvima; npr., u pravljenju željeza i čelika. Njezin rast bio je toliko enorman da se broj zaposlenih znatno povećao, bez obzira na činjenicu da su strojevi omogućili jednom čovjeku sada da ostvari toliko koliko je dvanaest učinilo ranije. Jedan od rezultata će biti da će za kratko kapacitet tih opsežnih radova više nego zadovoljiti sadašnje ogromne zahtjeve, a zahtjevi će umjesto da nastave rasti, početi padati; jer je svijet brzo bio opskrbljen sa željeznicama preko sadašnjih potreba, i njihovi godišnji popravci najvjerojatnije će biti ostvareni sa manje od polovine sadašnjih posluga.

Tako smo došli u jedno neobično stanje u kojemu imamo prekomjernu proizvodnju, koja prouzrokuje povremeni nerad i

kod radnika i kapitala, dok u isto vrijeme nekima nedostaje zaposlenje koje bi im omogućilo da si nabave potrepštine i raskoši i da tako u nekoj mjeri izliječe prekomjernu proizvodnju. Tendencija i prema prekomjernoj proizvodnji i nedostatku zaposlenja je u porastu, i traži lijek neke vrste kojega liječnici Društva traže, ali kojega pacijent neće koristiti.

Iako, dakle (nastavljaju radnici) shvaćamo da kako opskrba počinje prelaziti zahtijeve, konkurencija uvelike smanjuje dobit od kapitala i strojeva, i širom svijeta uznemirava bogate narušavajući njihov profit, i u nekim im slučajevima prouzročujući stvaran gubitak umjesto profita, ipak mi vjerujemo da će klasa koja ima najviše koristi od „buma“ i inflacije u reakciji *do koje e do i* najviše pretrpjeti, a ne da masa moraju trpjeti zbog toga. U tom smislu, i iz tih razloga, najamni radnici kreću se steći sljedeće rezultate – ako je moguće zakonima, ili silom i bezakonjem u zemljama gdje se iz bilo kojeg razloga nije čuo glas masa, i gdje se nisu čuvali interesi masa:

Predloženo je da se sati rada smanje proporcionalno vještini ili ozbiljnosti rada, bez smanjenja plaća, kako bi se na taj način zaposlio veći broj osoba bez povećanja proizvoda, i da se time izjednači dolazeća prekomjerna proizvodnja pružajući veći broj sa sredstvima za kupnju. Predloženo je da se popravi i ograniči kamatna stopa novca znatno manje od sadašnjih stopa, i da se time primora kreditore na *blagost* prema zajmoprimcima i siromašnijim klasama, ili će njihov neiskorišteni kapital zahrđati. Predloženo je da željeznice budu ili vlasništvo naroda, kojima upravljaju njihove sluge, vladini službenici, ili da zakon ograniči njihove slobode, naknade, itd., ili da ih prisile da rade na takav način da bolje služe javnosti.

Kao što i je, željeznice izgrađene tijekom razdoblja napuhanih vrijednosti, umjesto da ograničavaju svoj kapital usklađujući ga sa općim umanjivanjem vrijednosti koje su iskusile sve druge vrste obrta, oni su umnožili svoje probitne ogromne kapitalne dionice dva ili tri puta (opće nazvano *zalijevanje* dionica) bez dodane stvarne vrijednosti. Soga proizlazi da veliki željeznički sistemi nastoje platiti kamate i dividende na dionice i vezane dugove koji su u prosjeku četiri puta veći kao što bi te željeznice danas uopće koštale *nove*. Kao posljedica javnost trpi. Poljoprivrednike se tereti teško za vozarinu, i ponekad se smatra isplativim zapaliti njihovo žito za gorivo; i tako je cijena hrane za ljude veća a bez ikakve prednosti za poljoprivrednika. Da bi se riješilo tu stvar predloženo je da željeznice plate svojim dioničarima oko četiri posto u odnosu na njihovu sadašnju stvarnu vrijednost, a ne četiri do osam posto, na tri ili četiri puta od njihove sadašnje vrijednosti, kao što mnogi od njih sada čine, sprečavajući natjecanje kroz udruživanje aranžmana.

Mi dobro znamo kažu obrtnici, da će u očima onih koji zalijevaju dionice željeznica kao i druge dionice, ovo smanjenje profita njihovog uloženog kapitala to izgledati strašno, i da će doći poput izvlačenja zubi, i da će oni smatrati da su njihova *prava* (?) da koriste njihove koncesije date od naroda, da iz njih iscijede golemi profit, temeljeno na fiktivnim procjenama, bolno narušena, i da će se oni oduprijeti tome kako god znaju. Mislimo da bi oni trebali biti zahvalni da je javnost toliko popustljiva, i da ne traži da im se ne vrate milijuni dolara koji su dobiveni na taj način. Osjećamo da dolazi vrijeme kada će mase ljudi još ujednačenije dijeliti blagoslove ovog vremena blagoslova, a za to je potrebno donositi zakone da sve pohlepne korporacije masne od novca i

moći izvučenog od javnosti, budu ograničene, i *prisiljene* zakonom služiti javnosti po razumnim stopama. Ni na jedan drugi način nije moguće osigurati blagoslove Providnosti za mase. Stoga, iako su velike korporacije, koje predstavljaju kapital, u određenoj mjeri blagoslov i korist, ipak vidimo kako svakodnevno one prelaze tu točku koristi i postaju gospodari naroda, i neprovjereni uskoro će smanjiti najamnike do siromaštva i ropstva. Korporacije, koje su brojne ljudima koji su svi više ili manje bogati, vrlo brzo će zauzeti isti odnos prema općoj javnosti Amerike kojeg Gospodari Velike Britanije i cijele Evrope zauzimaju prema masama tamo samo što su te korporacije mnogo moćnije.

Kako bi ostvarili svoje ciljeve, nastavljaju radnici, mi se trebamo organizirati. Mi moramo imati korporaciju masa ili nikada nećemo ostvariti ništa protiv takve ogromne moći i utjecaja. Premda smo organizirani u sindikate, itd., ne smije se shvatiti da je naš cilj anarhija ili nepravda prema bilo kojoj klasi. Mi, mase ljudi, jednostavno želimo zaštititi svoja vlastita prava, i ona od naše djece, stavljajući određena ograničenja na one čije bi nas bogatstvo i moć inače mogli zdrobiti – čije bogatstvo i moć kad bi ih se pravilno koristilo i ograničilo, bi moglo biti mnogo veći blagoslov za sve. Jednom riječju, oni zaključuju, mi ćemo *provesti* zlatno pravilo: „Čini drugima ono što bi želio da oni čine tebi.“

Sretni će biti svi u ovo uključeni ako takva umjerena i razumna sredstva budu uspješna; ako bogati počinu sa svojim sadašnjim postignućima i surađuju sa velikim masama ljudi na opće i trajno poboljšanje uvjeta svih klasa; ako se radnici zadovolje sa razumnim zahtjevima; ako zlatno pravilo ljubavi i pravde tako bude stavljeno na snagu. Međutim, ljudi u svom sadašnjem stanju neće pravilo bez prisile. Premda postoje neki

među obrtnicima u svijetu koji bi bili tako umjereni i pravedni u svojim idejama, većina nije takva, nego će biti ekstremna, nepravedna i arogantna u svojim idejama i zahtijevima, van svakog razuma. Svaka koncesija od strane kapitalista biti će dodana takvim zahtijevima i idejama; i svi koji imaju iskustva znaju da su bahatost i vlast nad siromašnima koji su u neznanju dvostruko ozbiljni. Pa tako među onima koji su bogati – neki potpuno suosjećaju sa radničkom klasom, i bili bi sretni kad bi mogli djelovati iz te suosjećajnosti stvarajući takve pripreme koje bi postupno imale učinak na željene reforme; međutim oni su u velikoj manjini i u potpunosti bespomoćni glede djelovanja korporacija a i uvelikoj mjeri i u svojim privatnim poslovima. Kad bi bili trgovci ili proizvođači, oni ne bi mogli skratiti sate rada ili povećati plaće svojim zaposlenicima; jer konkurenti bi ih prodavali ispod cijene na svoju vlastitu financijsku katastrofu, svojih vjerovnika i njihovih zaposlenika.

Tako vidimo prirodni uzrok velike nevolje ovog „Dana Jehovinog.“ Sebičnost i sljepoća za sve osim za svoje interese, upravljat će većinom na objema stranama u ovom sporu. Radnici će se organizirati i ujediniti svoje interese, međutim sebičnost će uništiti uniju; i svako budući pokretan uglavnom tim načelom, praviti će planove i urote u tom pravcu. Većina, neuki i arogantni, steći će kontrolu, i bolja klasa bit će nemoćna držati pod kontrolom ono što je njihova inteligencija organizirala. Kapitalisti će postati uvjereni da što više postižu više će biti traženo, i uskoro će odlučiti oduprijeti se svim zahtijevima. Posljedica će biti pobuna; i u općoj panici i nepovjerenju kapital će biti povučen iz javnih i privatnih poduzeća i uslijedit će poslovna depresija i financijska panika.

Tisuće ljudi izbačene s posla postat će očajni. Tada će zakon i red biti daleko odnešeni – gore će biti progutane od olujnog mora. Tako će se društvena zemlja topiti, a vladajuća nebesa (crkva i država) proći će; i svi ponosni, i svi zlikovci postat će poput strnjike. Tada će junaci gorko plakati, bogati će urlikati, a strah i tjeskoba bit će na svem mnoštvu. Čak i sada, mudri, dalekovidni ljudi uzdišu dok gledaju naprijed prema stvarima koje dolaze na svijet, kako je naš Gospodini predvidio. (Luka 21:26) Biblija nam pokazuje da će u tom općem slomu Nominalna crkva (uključujući sve denominacije) biti postupno sve više i više privučena na stranu vladavina i bogatih, da će izgubiti veliki dio svog utjecaja na narod, i da će na koncu pasti sa vladavinama. Tako će nebesa (svećenička vlast) budući u vatri, proći sa praskom.

Sva će ova nevolja pripremiti svijet da razumije da iako ljudi mogu planirati i organizirati sve tako dobro i mudro, svi će se njihovi planovi izjaloviti sve dok su neznanje i sebičnost na sedlu i imaju kontrolu. To će uvjeriti sve da je jedini mogući način za ispravljanje teškoća uspostava jake i pravedne vladavine, koja će podložiti sve klase, i provoditi načela pravednosti, sve dok postupno okamenjena srca ljudi ne ustupe mjesto pod povoljnim utjecajima, izvornoj Božjoj slici. To je upravo ono što je Bog obećao ostvariti za sve, kroz Milenijsku Kristovu vladavinu, koju Jehova uvodi kroz stegu i pouke ovog dana nevolje. (Ezek. 11:19; 36:25, 36; Jer. 31:29 – 34; Sef. 3:9; Psal. 46:8 – 10)

Iako ovaj dan nevolje dolazi kao prirodna i neizbježna posljedica čovjekovog palog, sebičnog stanja, i bila je u potpunosti predviđena i objavljena od Gospoda, koji je predvidio da se njegove zakone i upute neće uzimati u obzir

od strane gotovo svih, sve dok iskustvo i prisila ne stave na snagu poslušnost, ipak svi koji shvate stanje stvari koje dolazi postaviti će sebe i svoje stvari u skladu s tim. Stoga kažemo svim *krotkima* – poniznima svijeta, isto tako kao i Tijelu Kristovom: Tražite Gospoda, svi krotki u zemlji, koji vršite pravdu njegovu (njegovu volju). Tražite pravednost, tražite krotkost. Možda ćete biti skriveni u dan gnjeva Gospodnjega. (Sef. 2:3) Nitko neće u potpunosti izbjeći nevolji, ali oni koji traže pravednost i raduju se u krotkosti imat će mnogo prednosti u odnosu na druge. Njihov način života, njihove navike misli i postupaka, isto tako kao i njihova privrženost pravdi, omogućit će im da shvate stanje stvari, i također da cijene Biblijski izvještaj o toj nevoji i njenom ishodu, i to će im sve pomoći da pate manje od drugih – posebno od uznemiravanja strahova i zebnji.

Trend događanja u ovom danu Gospodinovom biti će veoma obmanjujuć onima koji nisu Biblijski informirani. Doći će iznenada, kao što vatra guta pljevu (Sef. 2:2), u usporedbi sa dugim dobima prošlosti i njihovim polaganim djelovanjem; ali ne tako iznenada kao bljesak munje iz vedra neba kako neki pogrešno očekuju i koji inače predviđaju da će se sve stvari koje se odnose na Dan Gospodinov ispuniti u dvadeset i četiri sata. On će doći kao „lopov u noći,“ u smislu da će njegovo približavanje biti nečujno i nezapaženo od svijeta općenito. Nevolja tog dana će biti u grčevima. To će biti serija grčeva koji će biti češći i ozbiljniji kako dan bude napredovao sve do konačnog. Apostol to pokazuje kada kaže, „*kao trudovi* na trudnicu.“ (1. Sol. 5:2,3) Olakšanje će doći jedino sa rođenjem NOVOG PORETKA stvari – novih nebesa (duhovna Kristova uprava) i nova zemlja

(reorganizirano društvo) u kojima će prebivati pravednost (2. Pet. 3:10,13) – u kojemu će ljubav i pravda, a ne moć i sebičnost, biti zakon.

Svaki put kada ti porođajni bolovi nove ere dođu na sadašnje političko tijelo, njegova snaga i moć biti će sve manja a bolovi sve ozbiljniji. Sve što liječnici društva (politički ekonomisti) mogu učiniti za njegovo olakšanje ustvari će biti pomoć i mudro upravljan pravac ka neizbježnom rođenju – da se postupno pripremi put za taj događaj. Oni to ne mogu spriječiti kad bi i htjeli; jer je Bog odlučio da se to mora dogoditi. Mnogi liječnici društva će biti u totalnom neznanju o stvarnoj bolesti i o potrebama i hitnosti slučaja. Oni će poduzimati represivne mjere; i kako svaka bol porođajnog grča prođe oni će iskoristiti prednosti toga i utvrditi aparate otpora, i time će povećati tjeskobu; i kada više ne budu mogli odlagati rađanje njihovo će nesavjesno liječenje ubrzati smrt pacijenta; jer će stari poredak stvari umrijeti u trudu donošenja novog.

Ostavimo li po strani snažnu sliku koju je Apostol predložio, i govorimo li jednostavno onda stvari stoje ovako: Napori masa za oslobođenje od stiska Kapitala i strojeva biti će *nezreli*; planovi i dogovori bit će nepotpuni i nedovoljni, nakon što uvijek iznova oni budu nastojali staviti na snagu svoj put i razbiti lance i ograničenja „ponude i potražnje“ koji rastu i za njih je sve manje. Svako neuspješno nastojanje će povećati pouzdanje kapitala u svoju sposobnost da drže novi poredak stvari unutar njegovih sadašnjih granica, sve dok na koncu sadašnja ograničavajuća moć organizacija i vladavina ne dosegne svoj ekstremni limit, konopac društvenog organizma će puknut na komade, zakon i red će otići, i posvud

rasprostranjena anarhija donijet će sve *što* su proroci prorekli o nevolji „kakve nije bilo otkako je naroda“ – i hvala Bogu na dodanom jamstvu – „niti će je ikad više biti“ poslije.

Oslobođenje Izraela iz Egipta i od nevolja koje su došle na Egipćane izgleda predočavaju dolazeće oslobođenje svijeta, od ruku onog koji je veći od Mojsija, kojeg je on predočavao. To će biti oslobođenje od Sotone i svakog sredstva kojeg je on osmislio za čovjekovo ropstvo grijehu i smrti. I kao što su Egipatske nevolje imale otvrdnjujuć efekt čim su bile uklonjene, tako će i privremeno olakšanje od bolova ovog Dana Gospodnjeg otvrdnuti neke, i oni će reći siromašnima, kao što su Egipćani Izraelu, „Vi ste lijenčine,“ pa zato nezadovoljni! i najvjerojatnije će poput njih povećati breme. (2. Mojs. 5:4 – 23) No na kraju će takvi željeti, poput Faraona u ponoć svoje posljednje nevolje, da su trebali postupati mnogo blaže i mudrije davno prije. (2. Mojs. 12:30 – 33) Kako bi dalje označili sličnost, imaj na umu da su nevolje ovog Dana Gospodnjeg nazvane „sedam posuda srdžbe,“ ili „sedam posljednjih nevolja,“ i da se tek nakon posljednje od tih događa *veliki potres* (revolucija) u kojem će svaka gora (kraljevstvo) nestati. (Otkr. 16:17 – 20)

Još jedna misao s obzirom na taj Dan nevolje je da će on doći upravo u *pravo* vrijeme – Božje određeno vrijeme. U sljedećem svesku ovog dijela izveden je dokaz iz svjedočanstva Zakona i Proroka Starog zavjeta, isto tako kao i od Isusa i apostolskih proroka Novog zavjeta, koji pokazuju jasno i nedvosmisleno da je taj Dan Nevolje kronološki lociran na početak Milenijske Mesijanske vladavine. Ta neophodna priprema za dolazeće djelo obnove u Milenijskom dobu je to što požuruje nevolju.

Tijekom šest tisuća godina privremenog zla, pa sve do određenog vremena za uspostavu pravedne i moćne vladavine

Krista, bila bi učinjena pozivitna ozljeda palom čovjeku da mu je bilo pruženo puno slobodnog vremena, kroz raniji razvoj sadašnjih strojeva, ili na neki drugi način. Iskustvo je dalo povoda izreci da je „lijenost majka poroka“, dokazujući tako mudrost Božje odluke, „U znoju lica svojega ti ćeš kruh jesti dok se u zemlju ne vratiš.“ Kao i sve Božje pripreme i ova je dobronamjerna i mudra, i za konačno dobro njegovih stvorenja. Nevolja Dana Gospodnjeg, koju već vidimo da se nakuplja, potvrđuje mudrost Božjeg uređenja; jer kao što smo to vidjeli, ona dolazi kao posljedica prekomjerne proizvodnje od strane strojeva, i nesposobnosti od strane različitih elemenata društva da se prilagode novim okolnostima, zbog sebičnosti kod svakoga.

Nepobitan argument, koji dokazuje da je ovo Božje pravo vrijeme za uvođenje novog uređenja stvari, je taj što on sada podiže veo neznanja i postupno pušta svjetlo znanja i izuma na čovječanstvo, upravo kao što je prorekao i u vrijeme kada je prorekao i sa predviđenim posljedicama. (Dan. 12:4, 1) Da je spoznaja došla ranije, nevolja bi došla ranije; i premda bi se društvo reorganiziralo nakon svoje oluje i topljenja, to *ne* bi bila nova zemlja (društveno uređenje) gdje bi prevladavala i prebivala pravednost, nego nova zemlja ili uređenje u kojemu bi grijeh i porok obilovali još više nego sada. Pravedna podjela koristi od rada strojeva bi sa vremenom dovela do sve kraćih i kraćih sati rada; i tako oslobođen od prvobitne zaštite, pali čovjek, sa svojim izopačenim osjetilima, ne bi koristio svoju slobodu i vrijeme za mentalno, moralno i fizičko poboljšanje, nego bi kao što pokazuje prošla povijest, tendencija bila prema bezobzirnosti i porocima.

Djelomično dizanje vela sada priprema tisuće pogodnosti za čovječanstvo, i tako omogućuje, od samog početka vremena obnove, vrijeme za obrazovanje i moralni i fizički napredak, isto tako kao i pripremu za prehranu i odjevanje grupa koje će s vremenom biti buđene iz grobova. Osim toga to smješta vrijeme nevolje upravo tamo gdje će biti od koristi čovječanstvu, tako što će im dati pouku o njihovoj vlastitoj nesposobnosti da vladaju sami sobom, upravo u Milenijsko svitanje, kada će, po Gospodinovoj uredbi, onaj koji je otkupio sve početi blagoslivljati ih sa čvrstom vladavinom željezne palice, i sa punom spoznajom i pomoći kako bi kroz to mogli biti obnovljeni u prvobitno savršenstvo i vječni život.

Dužnosti i prednost Svetih

Javlja se važno pitanje što se tiče dužnosti svetih tijekom ove nevolje, i njihovog ispravnog stava prema dvjema suprostavljenim klasama koje se sada ističu. Da će neki od svetih biti u tijelu barem dio tog gorućeg vremena čini se mogućim. Njihova, pozicija u njoj, međutim, razlikovat će se od drugih, ne toliko u tome što će oni biti čudom sačuvani (premda im je jasno obećano da će im kruh i voda biti osigurani), nego u činjenici, da budući poučeni iz Božje Riječi, neće osjećati istu tjeskobu i beznadan strah koji će se raširiti svijetom. Oni će prepoznati nevolju kao pripremu, u skladu s Božji planom, za blagosiljanje cijelog svijeta, i oni će se kroza to razveseliti i utješiti. To je snažno navedeno u Psal. 91; Iza. 33:2 – 14, 15 – 24.

Tako uteješeni i blagoslovljeni božanskim jamstvom, prva dužnost svetih je pokazati svijetu da usred sve prevladavajuće nevolje i nezadovoljstva, i dok su i sami u toj nevolji i trpe uslijed nje, oni imaju nadu, radosno se i uvijek radujući u pogledu slavnog ishoda prorečenog u Božjoj riječi.

Apostol je napisao da „Pobožnost, *zadovoljna* onim što ima, velik je dobitak“; i premda je to uvijek bilo istina to će imati dvostruku snagu u ovaj Dan Gospodnji, kada će nezadovoljstvo biti glavna bolest među svim svjetskim klasama. Njiima će sveti biti zapažena iznimka. Nezadovoljstvo nikada nije bilo raširenije doli sada; a opet ljudi nikada prije nisu uživali u toliko mnogo pogodnosti i blagoslova kao sada. Gdje god pogledamo, bilo u palače bogatih, prepune sa pogodnostima i sjajem o kojima Salamun u svoj svojoj slavi nije znao gotovo ništa, ili pogledamo li u ugodne domove štedljivih i umjerenih radnika, s njihovim dokazima ukusa, ugone, umjetnosti i luksuza, mi vidimo da na svaki način sadašnjost nadilazi u bogatoj opskrbi svako drugo razdoblje od stvaranja, mnogostruko; međutim ljudi su ipak *nesretni* i nezadovoljni. Činjenica je da želje sebičnog, izopačenog srca ne znaju granice. Sebičnost je toliko obuzela sve, da, kad pogledamo, možemo vidjeti kako se cijeli svijet luđački gura i sili i hvata za bogatstvom. Samo je nekolicina bila uspješna, ostali su zavidni i mrzovoljni zato što oni nisu među tim sretnicima, i svi su nezadovoljni i jadni – više nego u bilo koje drugo vrijeme.

Međutim svetac ne bi trebao imati udjela u toj borbi. Njegov zavjet posvećenja bio je da će nastojati i zgrabiti i trčati za uzvišenijom, nebeskom nagradom, i stoga se odbiyo od zemaljskih ambicija, i trudi se ne za zemaljske stvari, osim da se pobrinu za ono što je *doli no* i *nužno*; jer on poklanja pažnju pravcu i primjeru Učitelja i apostola.

Oni su stoga *zadovoljni* sa svojom pobožnošću, ne zato što nemaju ambicija, nego zato što je njihova ambicija okrenuta prema nebu i zaokupljeni su s nastojanjem da sakupljaju blago na nebu i da budu bogati prema Bogu; i s obzirom na to i na

njihovu spoznaju Božjih planova otkrivenih u njegovoj Riječi oni su zadovoljni što im god u pogledu zemaljskog Bog pruži. Oni mogu radosno pjevati:

„Zadovoljan, kakav god udes da vidim,
S obzirom da Božja ruka me vodi.“

Međutim, nemaju sva Božja djeca ovakav stav. Mnogi su pali kao žrtve nezadovoljstva koje prevladava u svijetu, i lišili su se užitaka života zato što su napustili Gospodinove stope, i tako bacaju svoj dio i i zauzimaju poziciju sa svijetom – *teže i* za zemaljskim stvarima bez obzira postigli ih ili ne, djeleći tako nezadovoljstvo sa svijetom, i propuštajući shvatiti zadovoljstvo i mir koje svijet niti može dati niti oduzeti.

Stoga potičemo svece, da napuste svađe pohlepe i taštine i njegovog nezadovoljstva, i da se bore za uzvišenijim bogatstvima i mirom kojeg ona mogu priuštiti. Željeli bi smo ih podsjetiti na apostolove riječi:

„U istinu velik je dobitak pobožnost, kad je spojena sa zadovoljstvom. Jer ništa ne donesemo na ovaj svijet; bez sumnje ne možemo ništa ni odnijeti. A kad imamo (potrebnu) hranu i odjeću, ovim budimo zadovoljni! Jer koji hoće da se obogate, (uspjeli u tome ili ne) upadaju u napast, zamku, i u mnoge lude i škodljive želje, koje bacaju ljude u propast i pogibao. Jer je korijen sviju zala lakomstvo, (bilo za bogate bilo za siromašne) kojemu neki predavši se zalutaše od vjere i na sebe navukoše jade mnoge. A ti, o čovječe Božji, bježi od ovoga, a idi za pravdom, pobožnosti, vjerom, ljubavi, strpljivosti, krotkosti! Bori se u dobroj borbi vjere, postigni život vječni, na koji si pozvan i za koje si dao dobro svjedočanstvo pred mnogim svjedocima.“ (1. Tim. 6:6 – 12)

Ako sveci tako pokazuju primjer zadovoljstva i radosnog iščekivanja, i vedrog podnošenja sadašnjih kušnji sa sigurnom nadom u dolazeće bolje vrijeme, takvi živi primjeri sami su vrijedne pouke za svijet. Uz primjer savjet svetaca onima oko njih trebao bi biti u skladu s njihovom vjerom. Trebao bi biti prirode pomasti i ozdravljajućeg balzama. Trebalo bi iskoristiti prednosti okolnosti i ukazati svijetu na dolazeće dobro vrijeme, propovjedajući im dolazak Kraljevstva Božjeg, i pokazati pravi uzrok sadašnjih nevolja, i jedino rješenje. (Luka 3:14; Hebr. 13:5; Filip. 4:11)

Jadni svijet uzdiše, ne samo pod stvarnim, nego i pod zamišljenim boljkama, i to posebno zbog nezadovoljstva uzrokovanog sebičnošću, ponosom i ambicijama koje brinu i uzrujavaju ljude zato što ih ne mogu u potpunosti zadovoljiti. Stoga, dok možemo vidjeti obje strane u sporu, savjetujmo one koji su spremni poslušati da budu zadovoljni onim što imaju, i da strpljivo čekaju dok im Bog u svoje vrijeme i na svoj način ne donese mnoge blagoslove koje su njegova mudrost i ljubav pripremili.

Diranjem i razjarivanjem bilo stvarnih bilo zamišljenih rana i nepravdi, učinit ćemo im štetu umjesto da smo im pomoć i blagoslov, pa tako proširiti njihovo nezadovoljstvo a time i njihovu nevolju. Međutim ispunjavajući naš zadatak, propovjedanjem radosnih vijesti o *otkupnini* datoj za SVE, i kao posljedice *blagoslova* koji će doći SVIMA, mi ćemo biti pravi glasnici kraljevstva – njegovi izaslanici mira. Tako je pisano, „Kako su krasne na gorama (kraljevstva) noge onoga (posljednji pripadnici tijela Kristovog) koji vijest dobru donosi, koji mir objavljuje, koji donosi vijest dobru o nečemu boljem.“ (Iza. 52:7)

Nevolje ovog „Dana Jehovinog“ dat će priliku za propovjedanje radosnih vijesti o nečemu boljem, što se rijetko dobiva, i blagoslovljeni su oni koji će slijediti stope Učitelja, i biti dobri Samarićani povezujući rane i izlijevajući ulje i vino utjehe i vedrine. Jamstvo dato takvima je da njihov trud nije uzalud; jer kad su sudovi Gospodnji na zemlji, stanovnici svijeta *u it e se* pravednosti. (Iza. 26:9)

Gospodinova bi djeca bi trebala u velikom mjeri suosjećati poput njihovog Nebeskog Oca, sa uzdišućim stvorenjem koje teži za bilo kakvim oslobođenjem od ropstva; premda bi poput njega trebali imati na umu i suosjećati s onima od suprotstavljenih klasa koji žele biti pravedni i velikodušni, međutim čiji su naponi zakrčeni i spriječeni, ne samo zbog slabosti njihove pale prirode, nego i također zbog njihovog životnog okruženja, te njihove povezanosti i ovisnosti o drugima. Međutim Gospodinova djeca ne bi trebala imati suosjećanje sa arogantnim, nezasićenim željama i nastojanjima bilo koje klase. Njihove bi izjave trebale biti mirne i umjerene i uvijek usmjerene k miru gdje načela nisu u pitanju. Oni bi trebali imati na umu da je ovo Gospodinova bitka i da se što se tiče politike ili društvenih pitanja oni nemaju stvarno rješenje osim onog koje je predskazano u Božjoj Riječi. Stoga je dužnost posvećenih da prije svega gledaju da nisu na putu Jehovinoj kočiji i da tada „mirno stoje i gledaju spasenje od Boga“, u smislu shvaćanja da nije dio njihovog posla da imaju udio u borbi, nego da je to Gospodinovo djelo kroz druga sredstva. Bez obzira na sve te stvari, oni bi se trebali naprezati po pitanju svog zadatka a to je objavljivanje da je blizu nebesko kraljevstvo kao jedino rješenje za sve klase, i njihova jedina nada.